

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. Варна, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ат. Атанасов

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разглежда докладваното от Пламен Ат. Атанасов Търговско дело № 20213100900783 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Постъпила е искова молба от ”УП България 4” ЕООД, с ЕИК 200361515, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”България” №51Б, ет.4, представлявано от К.-К.Д., чрез адв.Р.М., със съдебен адрес: гр.София, бул.”Никола Й.Вапцаров“ №55, Офис парк ”Експо 2000”, сграда ”Фаза 4”, ет.1, АД ”Волф Тайс, против ”Енерго-Про Продажби“ АД, с ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, бул.”Владислав Варненчик“ №258, ”Варна Тауърс-Г“, представлявано от П.С.С., Я.М.Д. и Д.Д., действащи чрез адв.А.Т., със съдебен адрес: гр.София, ул.”Триадица“ №6, ет.2, с която са предявени обективно, кумулативно съединени искове с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца дължимите суми на основание Договор за изкупуване на електрическа енергия №175 от 30.08.2011г., както следва: -сумата от 51631.85лв., представляваща обективирана в Дебитно известие №128/31.10.2018г. към Фактура №127/11.10.2018г. цена на произведена и доставена електроенергия през м.09.2018г., както и сумата от 15719.12лв., представляваща обезщетение за забава върху посочената главница, за периода от 16.11.2018г. до 15.11.2021г., и -сумата от 48616.26лв., представляваща дължим остатък от обективирана във Фактура №129/31.10.2017г. цена на произведена и доставена електроенергия през м.10.2017г., както и сумата от 14801.01лв., представляваща обезщетение за забава върху посочената главница, за периода от 16.11.2018г. до 15.11.2021г. Претендира се присъждане на законната лихва върху процесните главници, считано от предявяване на иска-16.11.2021г. до окончателното им изплащане, както и на деловодни разноски. Сочи се банкова сметка, по която евентуално да бъдат заплатени дължимите суми с IBAN: BG96RZBB91551003984040.

В исковата молба се твърди, че ищецът е производител на електрическа енергия от възобновяеми източници, който продава електрическа енергия, произведена от собствена вятърна електрическа централа, по регулирани от КЕВР преференциални цени на електрическа енергия, която се изкупува от ответника съгласно Договор за изкупуване на електрическа енергия №175 от 30.08.2011г. Твърди се, че вятърната електрическа централа на ищеца е присъединена към електроразпределителната мрежа на основание Договор за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия №2024/17.06.2009-3020-ВГ-06.07.2009-4003-ВГ-04.01.2010 от 27.01.2010г. По силата на договора за изкупуване на електрическа енергия ищецът, в качеството си на производител, продава електрическа енергия, която ответникът изкупува при условията на Договора за изкупуване и съобразно разпоредбите на ЗЕВИ и Наредба №1 от 14.03.2017г. за регулиране на цените на електрическата енергия. През м.септември 2018г., ищецът е доставил на ответника електроенергия в размер на 236.951 MWh, произведена след достигане на границата от 1907 kWh нетно специфично производство на електроенергия /НСПЕ/ от инсталиран 1 kW мощност, но без да е достигнала 2250 ефективни часа и без да е достигнала прага от 2139 kWh НСПЕ от инсталиран 1 kW мощност. За въпросното количество ел.енергия ищецът е издал Фактура №127/11.10.2018г. на стойност 2677.32лв. с ДДС, като при фактурирането е ползвана продажна цена от 9.4159лв./MWh, т.е. цена за излишък на балансиращия пазар. Въпросната фактура е издадена по посочената цена, тъй като количеството електроенергия, е произведено докато централата е работила при надхвърлен праг от 1907 kWh НСПЕ от инсталиран 1 kW мощност, но без да е достигнала 2250 ефективни часа работа и без да е достигнала прага от 2139 kWh НСПЕ от инсталиран 1 kW мощност. През целият месец септември ВЯЕЦ е работа под 2250 часа и без да надхвърля прага от 2139 kWh НСПЕ от инсталиран 1 kW мощност. Впоследствие през м.10.2018г. ищецът е произвел количества електрическа енергия, с които е достигнал прагът 2139 kWh НСПЕ, поради което е издадено издал Дебитно известие №128/31.10.2018г. към Фактура №127/10.11.2018г. на стойност 51631.85лв. с ДДС, с което е коригирана продажната цена за излишък до размера на преференциалната цена, дължима по т.2.7 от Решение СП-1 от 191лв./MWh за количеството електроенергия в размер на 236.951 MWh, произведено през месец септември 2018г. преди достигането на 2139 kWh НСПЕ от инсталиран 1 kW мощност. През м.октомври 2018г. процесната ВЯЕЦ е достигнала границата от 1907 kWh НСПЕ от инсталиран 1 kW мощност, но преди достигане на 2250 ефективни годишни часове работа, като е ищецът е доставил на ответника, електроенергия в размер на 227.049 MWh за което е издадена Фактура №129/31.10.2017г. на обща стойност 52039.63лв. с ДДС, при използвана преференциална цена по т.7 от Решение №Ц-018/20.06.2011г. в размер на 191лв./MWh. Твърди се, че ответникът е погасил част от задължението по Фактура №129/31.10.2017г. в размер на 3423.37лв., с ДДС, като дължимият неплатен остатъкът е в размер на 48616.26лв. Поддържа се, че предвид неплащането на пълният размер на задълженията, освен посочените главници, ответникът дължи и обезщетение за забава за периода от 16.11.2018г. до датата на подаване на искова молба в размер на 15719.12лв. върху вземането по Дебитно известие №128 и в размер на 14801.01лв. върху вземането по

В подкрепа на горното се поддържа, че за процесните количество ел.енергия и период, е приложима преференциална цена съгласно чл.16, ал.1 от договора за изкупуване, която на основание ал.2 от посочената клауза от договора, в случай че с решение на КЕВР преференциалната цена за изкупуване на електрическа енергия бъде променена, то тя се прилага между страните от датата на влизане на решението в сила, без да е необходимо да бъде подписано допълнително споразумение между страните. С Решение №Ц-010/30.03.2011г. на КЕВР е въведена нова преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи, като е въвел специален критерий-“наличен ресурс на първичния енергиен източник при пълни ефективни годишни часове на работа на ветровите генератори-до 2250 часа включително, и над 2250 часа годишни часове“. Въз основа на този критерий са определени две различни преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, които се прилагат в зависимост колко работни часове е достигнала съответната вятърната електрическа централа. С т.7 на Решение Ц-10 е определена цена от 191лв./MWh за ВяЕЦ, работили до 2250 часа, и в т.8 на решението е определена цена от 173.06 лв./MWh за ВяЕЦ, работили над 2250 часа. По силата на решението, до достигане на 2250 ефективни годишни часове работа на единица инсталирана мощност, ищецът следва да фактурира произведената електрическа енергия по преференциалната цена определена в т.7 и след достигането на тези часове по цената определена в т.8 от решението. Сочи се, че съгласно чл.31, ал.5 от ЗЕВИ /в редакцията към 03.05.2011г./, на изкупуване по въпросната преференциална цена подлежи цялото количество електроенергия, като според ал.4 на същата норма цената на електроенергията от възобновяеми източници, не се изменя за срока на договора за изкупуване, т.е. и по времето на процесния период. С изменението на чл.31, ал.5 от ЗЕВИ, в сила от 01.01.2014г., е въведена промяна количествата електроенергия от възобновяеми източници, които подлежат на изкупуване по преференциална цена, без да се променя самата преференциална цена. Според изменената разпоредба, крайният снабдител-ответникът, има задължение да изкупува произведената електроенергия от възобновяеми източници по преференциална цена за количествата до размера на определената средногодишна продължителност на работа, определена от КЕВР за конкретните типове производители, а за количества произведена електроенергия надхвърлящи средногодишната продължителност на работа произведени количества-по утвърдената от КЕВР цена по която общественият доставчик продава електроенергия на крайните снабдители и електроразпределителните дружества при надхвърляне на средногодишната продължителност на работа. С последващото изменение на чл.31, ал.5 от ЗЕВИ, в сила от 24.07.2015г., без да се променя преференциалната цена, подлежащите на изкупуване количествата електроенергия, се определят чрез въвеждане на определяем от КЕВР допълнителен критерий-“нетното специфично производство на електроенергия“ /НСПЕ/, като за надхвърлящите количествата, електроенергията се изкупува по цена за излишък на балансиращия пазар, като е предвиден срок до 31.07.2015г., в който КЕВР да приеме решение, с което да установи стойността на НСПЕ. Поддържа се, че нито в текста на закона,

нито в съответните подготвителни документи /проект на ЗИД на ЗЕ, доклади на парламентарните комисии, и т.н./ няма данни законодателят да е имал намерение да промени структурата, размера и/или до сега прилаганата методология по отношение на приложимите преференциални цени към производители на енергия от възобновяем източник вятър по какъвто и да било начин. Също така в ЗИД ЗЕ няма разпоредба която да определя, че е в задължение на производителите или право на НЕК като обществен доставчик или крайните снабдителите като лица задължени да изкупуват произведената електроенергия с което да избират предварително или да са обвързани с имплицитен избор например посредством издаване на фактури при определена цена, приложима преференциална цена за изкупуване. Няма и отмяна-изрична или по подразбиране, на стойностите на ефективна работа до или над 2250 часа, като никъде в новите законови разпоредби не е указано /изрично или принципно/, че се прилага само едната стойност на НСПЕ, приложима към съответна преференциална цена и стойност на ефективна работа и съответно коя. Сочи се, че с Решение №СП-1/31.07.2015г., КЕВР установява НСПЕ, въз основа на което през периода 2008-2015г., са определени преференциални цени. С оглед определените стойности на НСПЕ, за които се прилага преференциална цена от Решение №Ц-010/30.03.2011г. в зависимост от часовете продължителност на ефективна работа на единица инсталирана мощност на вятърната електрическа централа, се поддържа, че ответникът следва да изкупува количествата електроенергия, произведени от нея, по преференциална цена по т.2.7 и т.2.8 от Решение №СП-1, съответно по т.7 и т.8 от Решение №Ц-018/20.06.2011г., т.е. на цена от 191лв./MWh, без ДДС до 1907 kWh за централи, работещи до 2250 часа и на цена от 173.06 лв./MWh. без ДДС до 2139 kWh за централи, работещи над 2250 часа. На следващо място се сочи, че след окончателната отмяна на т.2.7 и т.2.8 от Решение №СП-1/31.07.2015г. на КЕВР за определяне НСПЕ, са приети Решение №СП-1 и №СП-2, двете от 15.10.2020г., с които е определено НСПЕ на вятърни електрически централи при цените по т.7 и т.8 от Решение №Ц-018/20.06.2011г. Сочи се, че понастоящем новоприетите решения на КЕВР са оспорени и са предмет на висящи административни производства пред АССГ и ВАС, в които се проверява тяхната законосъобразност. Поддържа се, че ако решенията на КЕВР бъдат прогласени за нищожни или бъдат отменени, то съгласно принципите на АПК, обявената нищожност действа ретроактивно и спрямо всички, следователно установените с тях стойности НСПЕ ще бъдат неоснователни и не могат да породят правно действие. Развити са подробни съображения и се сочи относима съдебна практика за приложимата към договора за изкупуване на ел.енергия нормативна уредба, включително касателно всички изменения /редакции/ на същата, като и относно значението в посока на преюдициалност на висящите административни производство за правилното разрешаване на настоящият спор. В заключение се поддържа, че неправилно и в противоречие с нормативната уредба, и с условията на договорите между страните, ответникът не е заплатил пълният размер на процесната произведената, съответно фактурирана ел.енергия от ищеца. Моли се съдът да се произнесе инцидентно по валидността на Решение №СП-1/15.10.2020г. и Решение №СП-2/15.10.2020г. на КЕВР, като релевантни за изхода на настоящия спор, като са развити подробни съображения за неговата недействителност и незаконосъобразност.

С постъпилия в срока по чл.367, ал.1 от ГПК **отговор на исковата молба, се поддържа становище за неоснователност на претенциите, като се сочи, че в** качеството на краен снабдител и по силата на чл.31 от ЗЕВИ, ответника е задължен да купува електрическата енергия, произвеждана от възобновяеми източници при условията на същата норма, като част от електрическата енергия се заплаща по преференциални цени, определени от КЕВР, а друга част по цени за излишък. Ответника като краен снабдител е продал на “НЕК“ ЕАД, в качеството му на обществен доставчик, изкупените от първия от количества електрическа енергия от възобновяеми източници, която втория е задължен да закупи по силата на чл.94 от ЗЕ. Сочи се, че в съответствие с клаузите на договора между страните и относимата нормативна уредба, регулираща специфичните отношения по процесния договор, на ищеца е платена съответната цена според установените лимити на производство, а именно преференциална цена и цена на излишък на балансиращия пазар, определена от “ЕСО“ ЕАД, в резултат, от което ищецът е получил дължимото му се плащане. Поддържа се, че ако се възприеме разбирането на ищеца, че след влизане в сила на ЗИД на ЗЕ /в сила от 24.07.2015г./ и въведената с него нова редакция на чл.31 ал.5 от ЗЕВИ, е допустимо преминаването от една категория на Решение №СП-1 от 31.07.2015г. в друга категория, след достигането на годишните ефективни часове по първата категория, би се постигнал резултат противен на целите на ЗИД на ЗЕ, както те са определени от законодателя в мотивите на законопроекта. Ето защо се поддържа, че в противоречие с чл.31, ал.5 от ЗЕВИ и решенията на КЕВР, ищецът е определил приложимата цена за закупуване на електрическа енергия, произведена от собствените му ветрогенератори, след достигане на нетното специфично производство, по цена различна от цената за излишък на балансиращия пазар. Поддържа се, че не са налице предпоставките по чл.17, ал.2 от ГПК за провеждане на инцидентен контрол за законосъобразност на индивидуален административен акт по отношение на Решение №СП-1/15.10.2020г., както и че Решение №СП-2/15.10.2020г. на КЕВР не касае претендираните от ищеца количества електрическа енергия, които са фактурирани по цената по т.8 от Решение №Ц-18/20.06.2011г.-173лв./MWh с установено НСП от Решение СП-2/2020г., съответно въпросният административният акт, е неотнормим към конкретния спор. Развити са подробни съображения и се сочи относима съдебна практика за приложимата към договора за изкупуване на ел.енергия нормативна уредба, включително настъпилите изменения на същата.

С подадената допълнителна искова молба, се оспорват твърденията и доводите, изложени в отговора на исковата молба. Доразвити са подробни съображения в подкрепа на исковите претенции и за неоснователност на възраженията на ответника, както и относно искането за извършване на инцидентен съдебен контрол по реда на чл.17, ал.2 от ГПК на Решение №СП-1/15.10.2020г. на КЕВР.

С подаденият отговор на допълнителната молба, се доразвиват доводите за неоснователност на исковите. Оспорват се доводите на ищеца за осъществяване на инцидентен съдебен контрол по отношение на Решение СП-1/15.10.2020г. на КЕВР, като се поддържа, че не е налице първата предпоставка за такъв контрол, доколкото решението не е

преюдициално за изхода на търговският спор между страните.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощник, поддържа исковата молба, моли за уважаване на исковете и присъждане на деловодни разноски. С писмени бележки са доразвити доводи в подкрепа на становището за основателност на претенциите.

Ответника, чрез пълномощник, оспорва исковете, поддържа отговора си и моли за отхвърляне на претенцията.

Трето лице помагач на страната на ответника-“Национална Електрическа Компания” ЕАД, с ЕИК 000649348, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.”Триадица” №8, представлявана от И.Т.Й., е депозирало писмено становище за неоснователност на претенциите, основано на съображения за възприемане на тълкуването на правната уредба като изключваща ползването на двете преференциални цени от един и същ производител за една календарна година.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност, и въз основа на своето вътрешно убеждение, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото не е налице спор и от събраните доказателства се установи, че ищеца е производител на електрическа енергия от ВяЕЦ, която е присъединена към електроразпределителната мрежа на основание Договор за присъединяване на обект на независим производител на електрическа енергия №2024/17.06.2009-3020-ВГ-06.07.2009-4003-ВГ-04.01.2010 от 27.01.2010г., а ответното дружество е краен снабдител на електрическа енергия и е титуляр на Лицензия за дейността крайно снабдяване с електрическа енергия №Л-139-11/13.08.2004г. издадена от ДКЕВР /допълнена с последващо Решение №И1-Л-139/09.12.2013г. на ДКЕВР/. Не се спори, че между страните е сключен Договор за изкупуване на електрическа енергия №175 от 30.08.2011г., както и че за процесната централа и за остойностяване по определената с решение на КЕВР преференциална цена на произведена и доставена електроенергия през м.09 и м.10 на 2018г., ищецът е издал съответно Дебитно известие №128/31.10.2018г. към Фактура №127/11.10.2018г. на стойност 51631.85лв. и Фактура №131/31.10.2017г. на 178474.76лв. Безспорно е, че процесните количества ел.енергия произведени от ВяЕЦ, са изкупени от общественния доставчик по цена за излишък, след което са продадени на “НЕК” ЕАД, в изпълнение на задълженията по чл.94 от ЗЕ.

В случая основният спорен въпрос, който е и от значение за основателността на претенциите, е дали съществува нормативно ограничение в рамките на едногодишен период ВяЕЦ да попадат едновременно в две ценови категории за заплащане на преференциални цени определени с решение на КЕВР. Според настоящия съдебен състав, отговора на този въпрос е положителен. По силата на чл.31, ал.1 от ЗЕВИ, ответникът, като краен снабдител на ел.енергия, е задължен да изкупува ел.енергия, произведена от възобновяеми източници по преференциална цена, действала към датата на съставяне на констативен акт за завършване изграждането на енергийния обект, съгласно чл.176, ал.1 от ЗУТ. Наред с това

според ал.4 на посочената правна норма цената на електрическата енергия от възобновяеми източници, не се изменя за срока на договора за изкупуване по ал.2, освен в случаите по чл.32, ал.4, като след изтичане на този срок преференции за цените не се предоставят. Съгласно изменението на чл.31, ал.5, т.1 от ЗЕВИ /в сила от 24.07.2015г./ обществения доставчик, съответно крайните снабдители, са задължени да изкупуват произведената ел.енергия от възобновяеми източници по преференциална цена, като за определяне на количествата ел.енергия, се използва критерият-“нетното специфично производство на ел.енергия“. В §1, т.29 от ДР на ЗЕВИ е дадено легално определение на “нетно специфично производство на електрическа енергия“, а именно това е средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност, съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди. На основание § 17 от ПЗР към ЗИД на ЗЕ Комисията за енергийно и водно регулиране приема решение, с което установява нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизането в сила на този закон.

След отмяната на Решение №СП-1/31.07.2015г. на КЕВР, Комисията е приела Решение №СП-1/15.10.2020г., с което е определила НСПЕ в размер на 1907 kWh за вятърни електрически централи работещи до 2250 часа при заплащане на визираната в т.7 от Решение №Ц-18 от 20.06.2021г. преференциална цена от 191лв./MWh, без ДДС. Приела е още и Решение №СП-2/15.10.2020г., с което е определила НСПЕ в размер на 2139 kWh за вятърни електрически централи, работещи над 2250 часа при заплащане на визираната в т.8 от Решение №Ц-18 от 20.06.2021г. преференциална цена от 173.06лв. /MWh, без ДДС. Въпросните решения се прилагат, считано от 31.07.2015г., като обратното действие на административния акт, е придадено със закон, тъй като административният орган е задължен по силата на § 17 от ПЗР към ЗИДЗЕ да приеме решение, с което да се установи нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизането в сила на този закон.

Видно е от справка в системите на Ад.ССГ и ВАС, че административното производство по отношение на Решение №СП-2/15.10.2020г. на КЕВР е приключило, като жалбите срещу него са отхвърлени окончателно, респективно решението се е стабилизирало. Видно е още, че понастоящем валидността и законосъобразността на Решение №СП-1/15.10.2020г. на КЕВР, е предмет на проверка по множество административни дела, като по същите няма постановени крайни съдени актове, но първоинстанционните такива са установили действителността и законността на атакувания ад.акт. Посочените административни спорове обаче не спират изпълнението и приложението на атакувания адм.акт, тъй като съгласно чл.13, ал.9 от ЗЕ обжалването на решенията на КЕВР не спира тяхното изпълнение, а искането за спиране на изпълнението на оспорено по съдебен ред решение, е недопустимо, освен в изчерпателно посочени хипотези, сред които не попада процесната такава. В горесцитираната норма е предвидено изключение от общото правило в

административния процес, че оспорването има суспензивен ефект и спира изпълнението на акта. В случая със специален закон изрично е дерогирано суспензивното действие на жалбата, с която се оспорва законността на обжалвания индивидуален административен акт, уредено в общия закон. Ето защо и към момента Решение №СП-1/15.10.2020г. на КЕВР подлежи на изпълнение и намира приложение в отношенията между страните по спора, като при настъпила след влизане в сила на решението по настоящият граждански спор, отмяна на индивидуалния административен акт за ищеца остава открита възможността по чл.303, ал.1, т.3 от ГПК.

Както се посочи по-горе с цитираните решения на КЕВР, считано от 31.07.2015г. по отношение на процесният ВяЕЦ е установено НСПЕ в размер на 1907 kWh, въз основа на която следва да се определя преференциална цена и по конкретно според т.7 от Решение №Ц-18/202.06.2011г. на КЕВР. В този смисъл последователното преминаване от една тарифна група за преференциално изкупуване в следваща, при надхвърляне на заложените прагове /случая от т.7 в т.8 от Решение №Ц-18/202.06.2011г./, е недопустимо. Това е така предвид въведеното с изменението на чл.31, ал.5, т.1 от ЗЕВИ, ограничение на количеството ел.енергия произведена от възобновяеми източници, което общественият доставчик, съответно крайните снабдители, са задължени да изкупуват по преференциална цена, определено въз основа НСП на ел.енергия. посочената разпоредба е приета с цел охраняване на обществения интерес, в резултат от което същата е от императивен порядък. Наред с това в новата разпоредба на чл.31, ал.12 от ЗЕВИ /в сила от 24.07.2015г./ е предвидена възможност количествата над НСП да бъдат ползвани от производителите за снабдяване на свои клонове, предприятия и обекти, или да бъдат продавани по свободно договорени цени и/или на балансиращия пазар. Следователно със законодателните промени се извършва корекция в приложимата схема за насърчаване на производителите на енергия от възобновяеми източници и се осигурява преход от непазарно към пазарно ориентирани схеми за насърчаване и интегриране на тези производители на свободния пазар, в изпълнение на основните цели по чл.2, ал.1 от ЗЕВИ-създаване на условия за постигане на устойчива и конкурентна енергийна политика; сигурност на енергийните доставки, снабдяването и техническа безопасност; опазване на околната среда и ограничаване изменението на климата и повишаване на жизнения стандарт на населението. Промените в тази уредба са в публичен интерес и доколкото налагат ограничения, следва да се тълкуват стриктно, респективно заплащането по преференциална цена на количества произведена електроенергия над НСП за съответната група производители на електрическа енергия от вятър и преминаване към заплащане по следващата преференциална цена, предвидена за следващата група производители, а не по цени за излишък, би довело до поемане на неадекватно висока финансова тежест от потребителите на електроенергия.

Извода за недопустимост за преминаване от една тарифна група в друга, се подкрепя от мотивите към законопроекта за изменение на въпросната норма от ЗЕВИ, където изрично е записано, че замяната на понятието “средногодишна продължителност на работата“ с “нетно специфично производство на ел.енергия“ цели да създаде условия по

преференциални цени да бъдат изкупувани, само онези количества ел.енергия, “които осигуряват приходи на производителите от възобновяеми източници, съответстващи на заложената норма на възвръщаемост в определените преференциални цени със съответните решения на КЕВР“. Очевидно целта на изменението на закона, е да се постигне баланс между разходите на обществения доставчик и нормата на възвръщаемост на производителите, заложена в определените преференциални цени по начин, който изключва възможността от неоснователно обогатяване на последните. Съгласно чл.18, ал.1 от договора за изкупуване на ел.енергия сключен между страните, цената за изкупуване на ел.енергия е регулирана и се определена от КЕВР като в ал.4 е заложен праг от 2250 пълни ефективни часове на работа годишно, при който произведената ел.енергия ще се изкупува по максимална преференциална цена, след което заплащането става по занижена цена. Поначало правата и задълженията на страните по договора се определят съобразно закона, действал в момента на сключване на сделката, ако обаче новият закон е императивен, за в бъдеще правата и задълженията се определят от него. Тук е мястото да се посочи, че в случая не се касае за обратно действие на закона, а за действие спрямо заварени правоотношения възникнали на основание гражданскоправни сделки, които се преуреждат за в бъдеще от повелителните норми на закона. Следователно, след влизане в сила на изменението на чл.31, ал.5 от ЗЕВИ, договора за продажба на ел.енергия, е изменен от императивната разпоредба на закона и издаденото на основание §17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ, Решение №СП-5/28.03.2019г. на КЕВР.

На следващо място следва да се има предвид, че промяната, наложена от законодателя с въвеждането на понятието “нетно специфично производство“, не съставлява промяна на критериите, въведени с Решение Ц-018/2011г. на ДКЕВР за определяне на две групи преференциални цени. Посоченото решение определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия, произведена от вятърни централи, съобразявайки се най-вече със средната годишна производителност на ветровите генератори и размера на инвестиционните разходи. Средната годишна производителност на ветровите генератори от своя страна зависи от прогнозните пълни ефективни часове на тяхната работа, които се определят на база прогнозно количество ел.енергия за едногодишен период, разделено на общата инсталирана мощност на ветровата централа. В България, тези ефективни часове на работа на ветровите генератори трябва да са съобразени с изследванията на БАН за потенциала на вятъра в най-перспективните от енергийна гледна точка райони на страната. Съгласно тези изследвания, България може условно да бъде разделена на две ветрови зони: зона с пълни ефективни годишни часове на работа на ветровите генератори до 2250 часа включително; зона с пълни ефективни годишни часове на работа на ветровите генератори над 2250 часа. Въз основа на горните показатели в решението се определят два вида преференциални цени за ел.енергията, произведена от ветрови генератори-за ветрови генератори с пълни ефективни годишни на работа до 2250 часа и за такива с пълни ефективни годишни на работа над 2250 часа. Изложеното сочи, че подхода на законодателя е принципен и се ръководи от параметрите на централата и възможността □ за ефективна работа, поради което извода, че една вятърна централа може да попада едновременно в две

тарифни групи, е неприемлив. Освен това този извод противоречи на формалната икономическа логика, тъй като ако централа работеща по принцип до 2250 часа може да преминава за разликата над 1907 kWh до 2139 kWh в следващата тарифна група, то тя винаги би била по печеливша от централа поначало работеща над 2250 часа, предвид значителната разлика в цената за първите 1907 kWh. Наред с това този подход за определяне на изкупната цена би обезсмисли наличието на две тарифни групи, доколкото ако се следва довода, за преминаване при достигане на съответния праг, в следващата тарифна група, то не би следвало да има различни изкупни цени за вятърните централи, независимо от възможността им за определена ефективна годишна часова работа или НСП, а следва да е налице еднаква начална цена за всички, като тези от тях които преминат прага от 2250 часа и 2000 kWh да получават заплащане по другата тарифа. В тази връзка следва да се има в предвид, че както се посочи по-горе въвеждането на преференциални изкупни цени и НСП, целят осигуряване на изкупуването на количествата ел.енергия, които да осигуряват приходи на производителите от възобновяеми източници, съответстващи на заложената норма на възвръщаемост, с оглед приоритетното развитие на този вид производство на енергия. В този смисъл възможността един и същи производител да може да промени началното си планиране и да преминава от една към друга тарифа, в рамките на една и съща година, би довело до получаване на приход на производителя над заложената за съответната група централи норма на възвръщаемост на разходите, съответно би обезсмислило новата регулация, целяща ограничаване на приход над нормирана обща възвръщаемост от инвестиция в полза на обществото.

В заключение съдът намира, че със заплащането на ищеца на произведената от неговата ВЯЕЦ електроенергия, след надхвърляне на съответното и нетното специфично производство и заложените часове работа, на цена за излишък на балансиращия пазар, ответникът надлежно е изпълнил договорните си задължения, поради което предявените претенции се явяват неоснователни и като такива, следва да бъде отхвърлени.

Предвид неоснователността на главните претенции, неоснователна се явяват и акцесорните такива за заплащане на мораторна лихва.

Искането на ищецът за осъществяване на косвен съдебен контрол върху валидността на Решения №СП-1/15.10.2020г. и №СП-2/15.10.2020г., двете на КЕВР, съдът намира за неоснователно, тъй като съгласно чл.17, ал.2 от ГПК за да се осъществи такъв контрол от гражданския съд, е необходимо административният акт да е с преюдициално значение, каквото в конкретния случай липсва, с оглед изложените по-горе мотиви за непосредственото действие на оспорения административен акт.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК в полза на ответникът се дължат деловодни разноски, които според доказателствата за извършени такива и списъка на разноски, съставляват заплатен адвокатския хонорар в размер на 6000лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

- - - - -

ОТХВЪРЛЯ иска на **”УП България 4” ЕООД**, с ЕИК 200361515, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”България” №51Б, ет.4, представлявано от К.-К.Д., **за осъждане на “Енерго-Про Продажби“ АД**, с ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, бул.”Владислав Варненчик“ №258, “Варна Тауърс-Г“, представлявано от П.С.С., Я.М.Д. и Д.Д., **да заплати сумите**, дължими на основание Договор за изкупуване на електрическа енергия №175 от 30.08.2011г., както следва: **-сумата от 51631.85лв.**, представляваща обективизирана в Дебитно известие №128/31.10.2018г. към Фактура №127/11.10.2018г. цена на произведена и доставена електроенергия през м.09.2018г., както **и сумата от 15719.12лв.**, представляваща обезщетение за забава върху посочената главница, за периода от 16.11.2018г. до 15.11.2021г., и **- сумата от 48616.26лв.**, представляваща дължим остатък от обективизирана във Фактура №129/31.10.2017г. цена на произведена и доставена електроенергия през м.10.2017г., както **и сумата от 14801.01лв.**, представляваща обезщетение за забава върху посочената главница, за периода от 16.11.2018г. до 15.11.2021г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от предявяване на иска-16.11.2021г. до окончателното им изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА ”УП България 4” ЕООД, с ЕИК 200361515, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”България” №51Б, ет.4, представлявано от К.-К.Д., **да заплати на “Енерго Про Продажби“ АД**, с ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, бул.”Владислав Варненчик” №258, Варна Тауърс-Е, представлявано от всеки двама от П.С.С., Я.М.Д. и и Д..К..Д., **сумата от 6000лв.**, представляваща съдебно-деловодни разноски.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника-“Национална Електрическа Компания” ЕАД, с ЕИК 000649348, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.”Триадица” №8, представлявана от И.Т.Й..

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд Варна в двуседмичен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____